

Denise Hunter

Natalies nieuwe begin

Een aangrijpend verhaal over
onvoorwaardelijke liefde

Denise Hunter

Natalies nieuwe begin

redrose roman

‘U vertelt het toch niet aan mijn vader?’, vroeg ze.

Natalie Coombs schatte het meisje aan de andere kant van haar bureau een jaar of achttien, negentien. Ze had een levensmoede blik in haar ogen, een blik die Natalie eerder gezien had, een blik waarin een diepe wanhoop lag, die Natalie aan iemand anders deed denken.

‘Nee, alles is vertrouwelijk.’ Ze stak haar hand uit over het bureau heen. ‘De meeste cliënten noemen me mevrouw C.’

‘Ik ben Linn.’ Ze schudde Natalies hand. Haar donkere haar hing als een gordijn langs beide kanten van haar gezicht. ‘Kan ik hier een onderzoek laten doen?’

‘Natuurlijk. Je hoeft alleen maar een formulier in te vullen en eerst wat vragen te beantwoorden. Goed?’

Linn knikte.

Natalie gaf haar een klembord met het inschrijvingsformulier. ‘Je kunt daar wel gaan zitten.’

Linn ging in de verste stoel in de hoek zitten.

Natalie liep terug naar haar bureau. Linn kwam haar erg bekend voor, maar alle mensen uit Jackson Hole kenden elkaar wel van gezicht. Natalie was blij dat ze de vrijwilligster die vanmorgen dienst had, Amanda, naar boven had gestuurd om de stapel

babykleertjes uit te zoeken die ze net ontvangen hadden. Ze had het gevoel dat God haar geroepen had om dit meisje te helpen. Ze leek opmerkelijk veel op Dana, en Natalie bad dat het met Linn anders zou aflopen dan met haar eerste cliënte. Hoewel het al een jaar geleden was, schrijnde de herinnering aan Dana nog steeds wanneer ze eraan dacht.

Natalie wierp een steelse blik op Linn. Terwijl het meisje het formulier las, speelde ze met de kraag van haar shirt. Dat zag eruit alsof ze het van de bodem van een koude droogtrommel had gegravid. In ieder geval zag ze er ouder uit dan de meeste meisjes die hier binnenkwamen. Oud genoeg om zwanger te worden, jong genoeg om doodsbang te zijn. En ze was bang. Natalie kon het in haar ogen zien. *Heer, help me haar uw liefde te laten zien.*

De telefoon ging, en Natalie nam op. 'Jackson Hole Hoopcentrum.'

'Hallo, met mij.'

Zijn stem voelde als een stomp in haar maag. Hij benam haar nog steeds de adem, alleen anders. Ze liep de opslagruimte in en deed de deur achter zich dicht. 'Ik heb je gevraagd me hier niet te bellen.'

'Ik kan er niets aan doen. Mijn plannen zijn veranderd.'

'Waar heb je het over?'

'De jongens komen halen om te gaan kamperen. Het lukt me niet dit weekend.'

Ze sloot haar ogen. Ze merkte dat haar schouder- en nekspieren zich aanspannen. 'Doe hun dit nu niet weer aan. Je weet dat ze ...'

'Ik kan er niets aan doen. Oké? Ik moet werken. De helft van mijn personeel heeft me in de steek gelaten vandaag.'

Nou, je bent er zelf ook goed in iemand in de steek te laten ... Natalie wreef over haar slaap. In gedachten zag ze Taylor en Alex de avond ervoor hun kisten doorzoeken om hun slaapzak te vinden. Ze zag hen hun kleren inpakken en zakjes kaassnacks en zoute stokjes maken om mee te nemen.

'Wil je ophouden me dood te zwijgen? Zeg tegen hen dat het me spijt. Oké? Ik zal ze volgende keer ...'

‘Daar komt niets van in. Je belt hen maar op en vertelt het hun zelf maar. Ik doe het niet deze keer.’

‘Wil je ophouden te suggereren dat ik dit iedere week doe? Ik heb je al gezegd dat ik moet werken. Wil je een beetje rekening met me houden?’

‘Bel hen, Keith. Ik moet aan het werk.’ Ze legde de telefoon neer voordat hij haar kon tegenspreken. Ze hoorde haar hartslag bonken in haar hoofd, en haar schedel voelde aan als twee maten te klein. Misschien kon ze zelf de jongens mee uit kamperen nemen. Ze dacht dat er in de kelder nog ergens een tent lag.

Maar het was niet het kamperen, waar ze zo naar uitkeken; het was hun vaders gezelschap. Bovendien kon ze nog geen haring van een tentstok onderscheiden.

Ze rekte haar nek, boog haar hoofd opzij en voelde dat de gespannen spieren zich strekten. Ze moest nu niet aan Keith denken. Er zat in haar kantoor een meisje dat haar nodig had. Ze haalde diep adem, ademde langzaam uit, ontspande daarbij haar gezichtsspieren en deed toen de deur open.

Linn zat nog steeds op de stoel in het hoekje. Het klembord lag op haar schoot, en ze keek uit het raam, waarop de woorden ‘Jackson Hole Hoop-centrum’ in spiegelbeeld te lezen stonden. In de verte rezen indrukwekkende bergen op uit een zomerse nevel, het Teton-gebergte in Wyoming.

‘Helemaal klaar?’, vroeg Natalie.

Linn knikte, stond op en liep naar haar toe. De rubberzool van een van haar schoenen zat los bij haar teen en flapte bij iedere stap. Linn reikte haar het klembord.

‘Prima. Als je nu even naar die kamer daar gaat, kom ik zo bij je.’

Gewoonlijk hielp de vrijwilligster de cliënte, maar Amanda had nog niet genoeg ervaring om Linn te woord te staan. Bovendien voelde Natalie zich geroepen dit meisje te helpen.

Natalie riep naar boven: ‘Amanda, kun je het kantoor in de gaten houden?’

Kort daarop kwam de vrijwilligster de krakende treden af lopen. ‘Natuurlijk.’

Natalie wierp een blik op haar horloge. *Nee toch*. ‘Zou je me een plezier kunnen doen en Paula willen bellen?’

‘Geen probleem’, zei Amanda.

Natalie schreef het mobiele telefoonnummer van haar zus op. ‘Zeg maar tegen haar dat er iets tussengekomen is, en dat ik onze lunchafspraak moet afzeggen.’

Amanda begon het telefoonnummer in te toetsen.

‘Geweldig bedankt.’ Natalie greep een klembord met een vragenformulier van haar bureau en liep de spreekkamer in.

‘Goed.’ Ze nam plaats tegenover het meisje. ‘Ik moet je een paar vragen stellen en daarna zal ik de zwangerschapstest voor je halen. Zoals ik al zei, is alle informatie die je me geeft, helemaal vertrouwelijk. Akkoord?’

‘De test is toch gratis?’ Linn knipperde met haar ogen. Een verdwaalde haar zat vast aan haar wimpers en danste op en neer.

‘Dat klopt. Het kost niets.’ Daarom kwamen de meeste meisjes hier. De meesten konden zelfs geen zwangerschapstest van een tientje bij de drogist betalen.

Linns blik ging de hele kamer door, van de ene poster naar de andere, alsof ze bang was dat de muren zouden instorten.

‘Ik weet dat je je erg veel zorgen maakt, maar wij zijn hier om je te helpen, Linn. Oké?’

Ze knikte, en Natalie keek snel haar formulier door. ‘Ik weet dat je hier gekomen bent omdat je denkt dat je zwanger bent. Kun je me zeggen waarom?’

Ze schokschouderde. ‘Ik ben over tijd.’

‘Wanneer was je laatste menstruatie?’

‘Zeven, acht weken geleden, denk ik.’

‘Gebruik je een of ander voorbehoedsmiddel?’

Ze deed haar armen over elkaar en hield haar ellebogen vast in haar handen, haar nagels kort en ruw. ‘Ja. Dat wil zeggen, eh, meestal.’

‘Hoelang ken je de vader van de baby al?’

Ze keek de andere kant op. ‘Bijna twee jaar.’

Natalie schreef het op. ‘Heb je nog steeds contact met hem?’

Linns wimpers waaierden omlaag, en ze schudde haar hoofd.

‘Ben je al eens eerder zwanger geweest?’

Haar wenkbrauwen trokken naar elkaar toe. ‘Nee.’

‘Ik heb helemaal geen vooroordelen over jou, hoor. Ik moet iedereen deze vragen stellen.’ Toen Linn knikte, ging Natalie verder. ‘Wat ben je van plan te gaan doen als je in verwachting bent?’

Haar blik dwaalde naar de vloer. ‘Ik moet ervan af. Dat moet gewoon ... Mijn vader wordt razend als hij erachter komt.’

Natalie hield haar gezicht zorgvuldig in de plooi, hoewel haar maag ineenkromp bij die woorden. Ze nam een hele lijst andere vragen door, van gebruik van verdovende middelen tot gezinsverhoudingen tot dromen en levensdoelen.

Toen begon Linn eindelijk te praten. ‘Ik ga studeren deze herfst. Ik heb een studiebeurs voor de Loyola-universiteit in Chicago, inclusief kamerhuur en eten en van alles.’ Haar kin ging iets omhoog.

‘Dat is geweldig, Linn. Gefeliciteerd. Wat ga je studeren?’

‘Psychologie.’ Voor het eerst glimlachte ze, en haar wenkbrauwen bewogen op en neer. ‘Ik wil erachter komen wat mensen beweegt.’

‘Mooi. Laat het me maar weten als je erachter komt. Oké?’

Natalie probeerde het gesprek nog een paar minuten gaande te houden en haar op haar gemak te stellen. Toen Linns schouders naar voren gingen en haar handen losjes in haar schoot lagen, stelde Natalie de laatste vragen, de belangrijkste vragen.

‘Kun je me vertellen wat je godsdienstige achtergrond is? Ben je lid van een kerk of synagoge?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, dat niet. Mijn oma was katholiek ...’, voegde ze er zachtjes aan toe.

Natalie schreef het op. ‘Hoe is je relatie met God?’

Linns been hield op met zwaaien. ‘O, wel goed.’ Ze knikte ijverig met haar hoofd.

Linn gaf vage antwoorden op de laatste vragen over godsdienst, en Natalie wist dat het meisje Jezus nodig had. *Gebruik mij, Heer.*

‘Nou, je zult wel blij zijn dat alle quizvragen nu beantwoord zijn.’ Ze pakte nog een formulier uit haar bureaula en gaf het aan

Linn. 'Ik heb je handtekening nodig op dit formulier. Daarop staat dat je begrijpt dat dit geen medische kliniek is en dat de zwangerschapstest een onduidelijk resultaat kan geven.'

Terwijl Linn het formulier doorlas, haalde Natalie de zwangerschapstest, en ze legde de inhoud op tafel. Toen Linn haar het ondertekende formulier teruggaf, gaf Natalie haar de gebruiksaanwijzing en legde ze uit wat ze moest doen. Linn liep naar het toilet in de ruimte ernaast met het plastic bekertje in haar hand.

Natalie keek toe hoe de deur gesloten werd en deed haar ogen dicht. *Heer, mijn hart brandt voor deze jonge vrouw. Ze kent U niet, en ze kan geen goed van kwaad onderscheiden. Vader, als het mogelijk is, laat de test dan negatief zijn. Ik wil niet nog een pril leventje beëindigd zien, en ik wil niet zien dat weer een vrouw moet lijden onder de gevolgen. Maar niet zoals ik wil, Heer, maar zoals U wilt.*

Een paar ogenblikken later kwam Linn terug met het urinemonster, en ze zette het op de papieren handdoek die Natalie had neergelegd. Toen maakte ze de folie open en haalde ze de test en het pipetje uit de verpakking. Ze stak het pipetje in de urine en liet het dopje los om de vloeistof op te zuigen. Ze aarzelde, en met haar hand boven de cassette keek ze naar Natalie. 'Vier druppels?' Haar stem beefde.

'Ja.' Natalie wees haar de precieze plek op de cassette. 'Daar.' Ze wees naar het uitslagvenster. 'Naar dit venster moet je kijken. Als hier binnen vijf minuten een roze streep zichtbaar is, ben je zwanger.'

Linn's hand trilde toen ze de druppels liet vallen. Toen ze klaar was, rechtte ze haar rug en keek ze naar Natalie.

'Mooi zo.' Natalie pakte de kookwekker en zette die op vijf minuten. Hij begon de tijd weg te tikken. 'Ik zet de test hier neer, zodat we die even kunnen vergeten. Wil je iets drinken?' Ze glimlachte begrijpend. 'Dit kunnen de langste vijf minuten van je leven zijn als je niets te doen hebt.'

'Nee, bedankt.' Het meisje ging zitten, en Natalie nam tegenover haar plaats.

Linn leunde met haar hoofd tegen de muur. 'Ik kan niet zwanger zijn. Dat kan echt niet.'

‘Nou, we hebben over een paar minuten de resultaten van de test, en als je inderdaad in verwachting bent, is er veel waarmee we je kunnen helpen.’

‘Weet u waar ik ergens goedkoop een abortus kan ondergaan? Ik heb niet veel geld.’

Iets hield Natalies binnenste in een ijsskoude greep, totdat het aanvoelde als een harde klomp. ‘Als je zwanger bent, is dit een moment van crisis. Je bent bang, in de war. Ik begrijp dat je wilt dat het meteen voorbij is, maar een abortus lost het probleem niet op. Die schept alleen nieuwe problemen.’

De blik van het meisje bleef hangen bij een plaat aan de muur. Het was een foto van een pas ontstane baby. Even snel viel Linns blik weer weg.

‘Alle organen zijn gevormd. Het hart klopt al. Dat is niet iets wat je zo vroeg al verwacht, hè?’

Linns blik ging nu naar de test, hoewel ze de uitslag vanuit haar stoel niet kon zien. ‘Ik ben echt op geen enkele manier klaar om moeder te worden, en mijn vader heeft me al vanaf mijn twaalfde gezegd wat er gebeuren zou als ik ooit zwanger zou raken.’

Natalie gaf haar een, naar ze hoopte, bemoedigende glimlach. Ze wilde Linn graag helpen, maar ze merkte dat ze zich terugtrok, en daarom veranderde ze van onderwerp. ‘Heb je dit voorjaar je diploma gehaald?’

‘Ja. Met mooie cijfers. Daarom heb ik die beurs gekregen.’

‘Dat is geweldig, Linn. Je vader was vast heel trots op je.’

‘Puh. Hij is blij toe dat ik het huis uit ben na de zomer.’ Linn gooide haar donkere haar naar achteren alsof het haar niets kon schelen.

Natalie wist wel beter. ‘Heb je aan activiteiten meegedaan tijdens je middelbareschooltijd?’

Linn haalde haar schouders op. ‘Daar had ik geen tijd voor. Ik heb parttime gewerkt en moest mijn huiswerk maken.’ Ze keek naar de kookwekker. ‘Hoelang nog?’

‘Nog drie minuten.’ Natalie glimlachte begrijpend. ‘De tijd kruipt, hè?’

Linns been bewoog heen en weer terwijl ze de kamer rondkeek. Natalie hoefde zich niet om te draaien om te weten wat ze zag. Posters van de ontwikkeling van een baby vanaf de conceptie, foldertjes over adoptie, een prikbord met foto's van cliënten en hun baby's. Dat was haar meest geliefde onderdeel. Tastbaar bewijs van de levens die ze gered had.

'Heb je broers of zussen?', vroeg Natalie.

Er kwam een afwezige blik in Linns ogen. 'Nee. Ik ben in mijn eentje.'

Natalie glimlachte. 'Ik heb altijd al enig kind willen zijn. Vooral toen mijn zussen me plaagden.'

'Het is niet wat je denkt.'

Natalie zocht naar een nieuw onderwerp. 'Waarom heb je besloten psychologie te gaan studeren?'

'Ik weet het niet. Ik denk omdat ik wil weten wat mensen denken, waarom ze dingen doen en zo. Ik wil een goede baan, weet je. Een carrière. Ik wil mooie kleding aan wanneer ik aan het werk ga, en ik wil dat mensen me respecteren.'

'Natuurlijk. Dat kan ik me voorstellen.'

Linns blik ging weer naar de kookwekker.

'Nog één minuut', zei Natalie. 'Er komt een roze streep in het controlevenster, en als er onderaan ook een roze streep komt, is het resultaat positief. Maar je moet weten dat je soms in verwachting kunt zijn terwijl je nog niet genoeg zwangerschapshormoon hebt, waardoor de test een negatief kan laten zien.'

'Hoe nauwkeurig is de test?'

'De gebruiksaanwijzing zegt negenennegentig procent.'

Linns wenkbrauwen gingen weer naar beneden, en ze begon de ring om haar vinger rond te draaien.

'Dat is een mooie. Mag ik eens zien?'

Linn stak haar hand uit. Een saffier glinsterde in een gouden zetting.

'Hij is mooi. Is dat de steen van je sterrenteken?'

Linns ogen versomberden. 'Nee, ik ...'

De kookwekker ging, en Linn keek met een geschrokken blik naar Natalie.

‘Zullen we gaan kijken?’

Ze liepen naar de tafel. De telefoon ging in de andere kamer, en Natalie hoorde dat Amanda die beantwoordde. Toen ze om de onderzoekstafel heen gelopen waren, kon Natalie de cassette al zien, en ze zag duidelijk het resultaat. Ze stapte opzij en liet Linn dichterbij komen.

De ogen van het meisje keken naar de test. Natalie kon het moment zien waarop het tot haar doordrong. Haar ogen gingen even wijd open en daarna dicht. Toen ze ze weer opende, ging haar blik naar Natalie, met ogen vol wanhoop.

‘Ik ben zwanger.’

Paula Landin-Cohen spoelde haar handen af onder het automatische kraantje en keek het zeepsop na dat in het putje verdween. Ze zou bijna wensen dat ze mee naar beneden getrokken kon worden. Dan zou alles in ieder geval voorbij zijn, en hoefde ze niet langer die mallemlen van hoop en wanhoop door te maken.

Nadat ze haar handen had afgedroogd, keek ze nog een keer in de spiegel en vergewiste ze zich ervan dat haar make-up nog goed zat. Zou David zien hoe gezwollen haar oogleden waren? Ze had niets tegen hem gezegd, had hem geen valse hoop gegeven. Dat deed ze nooit. Misschien voelde ze zich daarom zo alleen in deze zoektocht. Een zoektocht waarin ze faalde. Haar lichaam voelde aan als een lege tempel, prachtig versierd aan de buitenkant, maar leeg aan de binnenkant. Ze had het deze keer zo zeker geweten. Hoe vaak zou ze dit nog moeten meemaken?

Paula deed een stap naar achteren en keek naar haar volledige spiegelbeeld voordat ze de toiletruimte uit liep. Het eten zou ondertussen wel op tafel staan. Terwijl ze tussen de wirwar van tafeltjes door liep, was ze zich er vaag van bewust dat mensen haar nakeken. Soms spraken mensen haar zelfs aan, alsof ze de beste vrienden waren doordat ze haar iedere avond op het journaal

zagen. Ze vermeed iemand aan te kijken. Ze was niet in de stemming voor promotieactiviteiten.

Toen ze hun tafeltje bereikte, zag ze dat het eten al klaarstond. Toen ze aankwam, stond David half op, met de voorspelbaarheid van een geiser, en hij ging gelijk met haar weer zitten.

‘Waar bleef je zo lang?’

Paula hield haar blik neergeslagen, zich bewust van haar bestraande ogen. Waarom moesten ze nu een tafeltje aan het raam hebben? ‘Niets aan de hand. Iemand hield me aan de praat bij het toilet. Je weet hoe dat gaat.’ Ze schoof op haar stoel. ‘Mmm, dit ziet er heerlijk uit.’ Ze vouwde het witte linnen servet uit op haar schoot en prikte een stukje meloen aan haar vork. Ze stak het in haar mond, kauwde het zonder te proeven en slikte het toen door langs de brok in haar keel. ‘Mmm, dat is lekker.’

‘Ik dacht dat je een lunchafspraak met Natalie had.’

‘Ze werd opgehouden op het centrum. Ik ben blij dat jij me op het laatste moment kon ontmoeten.’ Ze legde in die laatste woorden een enthousiasme dat ze niet voelde. Bang dat David wantrouwig zou worden door haar neergeslagen ogen, vatte ze moed om hem een blik toe te werpen.

Hij bestudeerde haar, zijn voorhoofd gefronst boven het modieuze brilmontuur. Kleine plooitjes lagen om zijn mond en ogen. Waarom zag een man er met lijntjes en rimpels beter uit, maar een vrouw slechter?

Ze probeerde te glimlachen. ‘Hoe ging je overdracht?’

Hij wachtte totdat hij een hapje zalm weggekauwd had, voordat hij antwoordde. ‘Goed. Ik heb om één uur een bezichtiging, dus ik moet gauw weer weg wanneer ik klaar ben met eten.’

Ze knikte, en ze aten verder. Toen ze hem gebeld had en gevraagd had of ze elkaar konden zien, was haar hart vol hoop geweest. Nu zou ze willen dat ze alleen was. *Ik zou net zo goed alleen kunnen zijn*, dacht ze terwijl ze hun maaltijd gebruikten. Terwijl er in het hele restaurant op gedempte toon allerlei gesprekken gevoerd werden, heerste er aan hun tafel alleen maar stilte. Een geladen, onaangename stilte, die aanvoelde als een elastiekje dat te ver was uitgerekt. Ze zocht naar een onderwerp om over

te praten. Iets wat de spanning zou ontladen voordat het elastieke zou knappen.

‘Het is gekomen, hè?’ zei hij.

Ze keek hem weer aan. Schaduwen lagen in de diepten van zijn ogen. Haar adem, waarvan ze niet eens wist dat ze die had ingehouden, ontsnapte. ‘Ik word hier zo moe van.’

Hij veegde zijn mond af met zijn servet. ‘Hoelang heeft het nu al geduurd? Ongeveer een jaar?’

Een jaar, twee maanden en zeven dagen. ‘Iets langer.’ Ze keek de andere kant op.

Hij legde het servet op zijn lege bord. ‘Misschien moet je naar een dokter gaan.’

Haar blik ging plotseling naar de zijne. ‘Het zou ook aan jou kunnen liggen, weet je dat?’

Hij keek weg, zijn kaaklijn verstrakte. Stel je voor dat hun probleem uiteindelijk zijn schuld zou zijn.

Ze begreep niet waarom ze nu zo moeilijk zwanger kon raken, terwijl het eerder zonder enige moeite gebeurd was. Misschien dacht David daaraan. Misschien was hij daarom zo stil geworden.

De ober kwam langs. ‘Alles naar wens?’

‘Prima, dank u wel’, zei David.

De ober legde de rekening op tafel en nam de gebruikte bordes mee. ‘Een fijne dag gewenst.’

David pakte zijn portefeuille, nam er een paar gloednieuwe bankbiljetten uit en legde die bij de rekening. ‘Ik moet ervandoor.’ Hij stond op, deed een stap in haar richting en drukte een beleefde kus op haar wang. ‘Tot ziens.’

‘Dag’, zei ze, maar hij was al weggelopen. Ze keek hem na tot de deur en hoopte dat de leegte die ze vanbinnen voelde, haar helemaal zou verzwelgen.

‘Ik kan het bijna niet geloven.’ De doffe hoofdpijn begon zwaarder te kloppen terwijl Linn naar de roze streepjes op de casette keek. Ze mocht niet zwanger zijn. Dit mocht haar niet overkomen. Haar hart bonsde tegen haar ribbenkast, en haar ademha-

ling was oppervlakkig. Een golf van duizeligheid kwam over haar heen, en ze legde een hand op de tafel om zichzelf te ondersteunen. ‘Het streepje is heel licht. Misschien ben ik niet echt in verwachting.’ Ze keek in de ogen van mevrouw C.

De mondhoeken van de vrouw trokken even omhoog terwijl ze haar hoofd opzij boog. ‘Zelfs het zwakste streepje geeft aan dat er zwangerschapshormoon aanwezig is. Een vals positief resultaat is heel zeldzaam, maar er is altijd een kleine kans. Je moet dus naar een dokter om zeker te weten of je echt in verwachting bent.’

Linn sloot haar ogen en bedekte ze met een trillende hand. Ze vroeg zich af of ze zich de misselijkheid in haar maag inbeelde. Ze had zich de afgelopen weken een paar keer misselijk gevoeld, maar had gedacht dat het een virus was. Ze voelde een hand op haar arm.

‘Kom mee naar mijn kantoor. Daar kunnen we praten.’

Linn volgde mevrouw C de deur en een korte gang door. Ze moest ervan af. Ze zou gaan studeren. Ze zou iets gaan bereiken.

Mevrouw C leidde haar door de deur, en Linn zakte in de dichtstbijzijnde stoel naast het bureau. Mevrouw C trok er een andere stoel bij. ‘Het komt allemaal goed, Linn.’

Dit zou niet moeten gebeuren. Vooral niet nu hij weg was. ‘Nee, het komt niet goed.’ Waar moest ze geld vandaan halen voor een abortus? Die was niet goedkoop, wist ze. Medisch handelen was nooit goedkoop. Ze kon zich zelfs geen zwangerschapstest veroorloven. Daarom was ze hierheen gekomen.

‘Wij kunnen helpen. Wij hebben mogelijkheden. Daar zijn we voor.’

Hoop brandde als een vuur in haar binnenste. ‘U bedoelt dat u mij kunt helpen een abortus te krijgen?’ Was het mogelijk dat de regering vrouwen met een laag inkomen hielp met de kosten van een abortus? Het was tenslotte medisch handelen ...

Mevrouw C leunde voorover en pakte iets van haar bureau. ‘Volgens jouw berekeningen ben je ongeveer zeven of acht weken onderweg.’

Een stapeltje folders op het bureau trok Linns aandacht. Ze pakte er een en opende die met trillende vingers. Haar blik viel

op de pagina op haar schoot. Het onderschrift onder de foto luidde: baby bij acht weken zwangerschap. Ze keek goed naar de foto waar ze eerder overheen gekeken had. Haar ademhaling stokte. Het was een foto van een piepklein baby'tje in een cocon. Het profiel liet een vergroot hoofd zien, maar de ledematen hadden al kleine vingertjes en teentjes. Ze kon een oog zien, een oor, zelfs de ribbels waar de ribbenkast was.

Een pijnlijke knoop trok zich samen in haar maag. Ze wendde haar blik af.

Nee, daar leek het niet op. Het was een embryo. Een primitieve opeenhoping van cellen. De organisatie die op school voorlichting had gegeven, had dat gezegd. Waarom zouden ze daarover liegen?

Ze vouwde het foldertje in haar schoot dicht.

'Jouw baby is net zo mooi en kostbaar als die daar. Je draagt het geschenk van het leven in je ... een buitengewone, wonderlijke schepping van de liefde.'

Schepping van de liefde. Ja, dat zal wel. Als het liefde was, waarom heeft hij me dan in de steek gelaten? 'U begrijpt het niet. Ik kan het niet houden.' Haar vader zou zijn zelfbeheersing verliezen als hij erachter kwam. 'Ik moet het gewoon kwijt. Dan is alles opgelost.'

'O, Linn, zo eenvoudig is het helemaal niet. Ik spreek heel vaak meisjes die een abortus gehad hebben. Ze worstelen met vreselijke schuld en spijt. Er heeft er een zelfs zelfmoord gepleegd omdat de gevolgen zo diepgaand waren ...'

'Dat wil ik helemaal niet horen.' Linn gooide het aanstootgevende foldertje op de vloer.

Mevrouw C legde een hand op haar arm. 'Het komt allemaal goed. Wat maakt je zo overstuur, wat het krijgen van een baby betreft? Is het je vader?'

'Hij zou me het huis uit schoppen als hij erachter kwam. Ik heb geen baan, ik moet binnenkort beginnen met mijn studie, en de man die me dit heeft aangedaan, is er allang vandoor. Wat vindt u zelf?' Haar hoofd voelde zwaar en draaierig aan.

'Laten we het stap voor stap doornemen. Je vader zal zonder

twijfel overstuur zijn, maar veel meisjes komen hier binnen en merken dat hun ouders veel meer begrip tonen dan ze dachten. Hij zal wel aan het idee wennen, net als jijzelf.'

Linn schudde haar hoofd. *Die vrouw begrijpt er niets van.*

'Als je ervoor kiest de baby niet te houden, zijn er heel veel liefhebbende echtparen die al lang wachten op de mogelijkheid een baby te adopteren. Je kunt zelfs inspraak hebben in de beslissing wie de ouders worden.'

'Nee. Ik houd het niet. Dat kan niet.' Dit was haar keuze, niet die van mevrouw C, en dat ding binnen in haar leefde niet eens. De foto uit het foldertje flitste door haar hoofd. Ze kon nog steeds dat piepkleine mensje zien drijven in die cocon. Ze moest hier weg. Ze ging staan. Ze liep langs de vrouw en wilde de deurknop pakken.

'Wacht, Linn, alsjeblieft.'

Alleen de smekende toon in haar stem hield Linn tegen.

Ze draaide zich om en keek haar aan.

Mevrouw C greep een grijs foldertje van haar bureau en stak haar dat toe. 'Alsjeblieft. Beloof me alleen dat je dit zult lezen. Ik wil het beste voor jou, Linn. Echt waar.'

Linn wilde alleen maar weg. Haar maag draaide zich om. Ze pakte de folder aan. Ze keerde zich zonder iets te zeggen om en vertrok. Haar bibberende benen droegen haar de gang door en langs de receptie.

Alles wat ze voorbijliep, was wazig. In haar gedachten tolden tientallen verschillende emoties. Ze voelde een steentje in de klapzool van haar schoen, maar stond niet stil om dat eruit te halen. Ze voelde de glanzende pagina's van het foldertje en hield het omhoog. 'Het leven binnen in jou.'

Een donker, afschuwelijk gevoel kwam over haar. Ze wilde niet aan leven denken. Ze wilde alleen maar denken aan haar plannen om naar school te gaan, aan haar toekomstige carrière. Een zwarte prullenmand aan de rand van het trottoir trok haar aandacht. Zonder er verder bij na te denken deed ze haar hand omhoog en liet ze de folder in het zwarte gat vallen.

Natalie zuchtte vermoeid toen ze de deur van het *Pro life*-kantoor dicht hoorde slaan. Haar hart denderde in haar borstkas als een op hol geslagen kudde vee, en haar benen wilden Linn achternagaan. Maar wat had ze nog meer kunnen doen? Linn had haar beslissing genomen, en alleen God kon die veranderen.

Ze kon zelfs nu nog de gloed van de angst in de ogen van het meisje zien. Als iemand de Heer nodig had, was Linn het wel. *Help me, Vader, haar uw liefde te laten zien. Leid haar. Herinner haar eraan dat het kleintje dat ze bij zich draagt, een kleine mens is. Ze heeft U nodig, God.*

Natalie vroeg zich af of Linn iemand in haar leven had die ze kon vertrouwen. Ze leek zo alleen en panisch bij het nieuws van haar zwangerschap. Ze zei dat ze vastbesloten was een abortus te laten doen, maar de ontzetting op haar gezicht toen ze die foto zag, was onmiskenbaar. Net als duizenden anderen geloofde ze de leugens die haar op school voorgehouden waren. Maar nu wist ze de waarheid over het kleine leven dat in haar groeide, en kon ze een weloverwogen besluit nemen.

Wat zou het moeilijk zijn een ongewenste zwangerschap te hebben en nog zo jong te zijn. Natalie had eens een meisje meegemaakt dat zwanger was geraakt als gevolg van een verkrachting, en dat was nog hartverscheurender. Ze had nog nooit in zo'n moeilijke situatie verkeerd, nooit zo'n moeilijke beslissing hoeven nemen.

Er waren zo veel dingen die iemand konden overkomen waardoor zijn geloof op de proef gesteld werd. Als haar geloof beproefd werd, zou zij dan de juiste keuze kunnen maken? Ze was altijd bang geweest dat ze daar niet sterk genoeg voor zou zijn. Aan de ene kant voelde ze zich nu heel alleen, nu ze er alleen voor stond met de jongens. Ze had al genoeg te stellen zonder zich zorgen te maken over dingen die nooit zouden gebeuren.

Natalie pakte het foldertje op dat op de grond gevallen was, en legde het op haar bureau. Ze zou willen dat ze Linn kon bellen en nog eens met haar kon praten, maar het privacyreglement van het centrum liet dat niet toe. Haar benen wankelden onder haar lichaam, en ze liet zich in de stoel zakken. Ze kon niets meer voor

Linn doen, tenzij het meisje zelf contact zoekt. *Alstublieft, God, laat haar de waarheid zien voordat het te laat is.*

De telefoon rinkelde, en ze pakte het toestel op.

‘Hallo, lieverd’, groette haar de stem van haar moeder.

Natalie leunde achterover in de stoel en slaakte een diepe zucht. ‘Hallo, mam. Heeft Keith de jongens gebeld?’

Ze hoorde Alex op de achtergrond jammeren en luisterde hoe haar moeder hem kalmeerde. Een paar seconden later fluisterde haar moeder: ‘Ik hoop dat die man weet hoe diep hij deze jongens gekwetst heeft. Alex heeft nauwelijks iets gezegd, en Taylor heeft de hele tijd sinds hij gebeld heeft, gehuild.’

Natalie leunde met haar hoofd achterover tegen de stoel. Het was ongelooflijk hoe één gebaar van haar ex-man zowel haarzelf als haar jongens kon kwetsen.

‘Zeg maar tegen hen dat we vrijdag gaan roeien. Goed?’ Het zou een gat in haar weekbegroting slaan, maar ze wilde niet dat ze weer zo teleurgesteld werden.

‘Nat ...’ Amanda keek om het hoekje van de deur en maakte geluidloos duidelijk dat ze ging vertrekken. Natalie knikte en wuifde.

‘Luister, mam, ik moet nu ophangen. Zeg maar tegen hen dat we gaan. Goed?’

Na het telefoongesprek haalde ze een appel uit haar la, en ze liep naar de balie om daar de resterende uren te gaan werken. Ze verwerkte de formulieren van Linn en begon aan een berg papieren rompslomp. Zelfs die kon haar niet afleiden van het beeld van Linns lege, bruine ogen dat haar achtervolgde.

inspiratie en ontspanning
voor elk moment

Denise Hunter ♦ NATALIES NIEUWE BEGIN

Deel twee van de New Heights Serie

Een aangrijpende roman over vertrouwen en onvoorwaardelijke liefde voor een ongeboren kind.

Alsof de pijnlijke scheiding na het bedrog van haar man nog niet genoeg is voor Natalie, komt ze, als alleenstaande moeder van twee zoontjes en directeur van een pro-lifecentrum, via haar werk in contact met Linn, een negentienjarig meisje dat zwanger is. Natalie en Linn kunnen het goed met elkaar vinden en Natalie voelt zich verantwoordelijk voor haar. Daarom nodigt ze Linn uit bij haar thuis. De band tussen Natalie en Linn wordt steeds hechter en na verloop van tijd vraagt Linn Natalie of zij haar kind na de geboorte wil adopteren.

Pas later komt ze erachter wie Linn eigenlijk is en dan zit Natalie in een onvoorstelbaar lastig parket. Maar is er dan nog een weg terug?

Denise Hunter woont met haar man en drie zonen in de Amerikaanse staat Indiana. Eerder verscheen *Hanna's bestemming*, het eerste deel van de serie. Het derde deel, *Paula's geheim*, is in voorbereiding.

NUR 302

ISBN 978-90-5977-511-4

9 789059 775114